

Soldats de la pàtria

JOSEP MARIA FONALLERAS

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 31.10.09

Segons **Salvador Sostres**, ara resulta que **Alavedra** i **Prenafeta** són dos soldats. ¡Ostres! Dos mariscals de camp, més aviat, o dos brigades, nomenclatures militars més adients a la seva còrpora o al seu capteniment. Deixem-ho en soldats. Dos patriotes, diu **SS**, dos *gudaris*. És ben curiosa aquesta identificació castrense tan nacionalista, sobretot perquè posa l'èmfasi en la categoria inferior de l'Exèrcit. És soldat aquell que lluita cos a cos, qui fa servir la baioneta, qui paga amb la vida l'alta decisió de conquerir aquell pujol tan estratègic. Un soldat és l'encarnació en si mateix del combat. És una metonímia: parlem de soldat, però estem dient lluita per la causa. ¿I quina és aquesta lluita? ¿En què consisteix? «Si han fet de més o de menys per continuar contribuint a la resistència nacional em sembla molt bé», afirma **SS**. De més o de menys. I és clar que sí: no res, quatre minúcies, unes quantes estafes, un parell de requalificacions. I tot això (si és que es demostra; per Déu, ¡visca la presumpció d'innocència!), perquè aquest és «un país ocupat i atracat, i els equilibris que cal fer no sempre són de bon gust». Les opinions abrindades de **Sostres** les hauria pogut signar Tony Soprano, perquè semblen ben bé les d'un mafiós. Així de clar. Dir «haver fet de més o de menys», i parlar de qüestions estètiques quan ens referim a principis ètics, és fer servir un llenguatge estrictament criminal, ple d'eufemismes, sarcàstic. Són soldats que, en lloc de disparar o de posar bombes, es dediquen a fer de més o de menys, perquè «sempre hi ha qui s'embruta les mans perquè no te les hagi d'embrutar tu». És una bona i patriòtica definició, sí senyor. Jo en tinc una altra, que està gravada en llatí als tribunals americans: «Que es faci justícia encara que el cel s'enfonsi».